

ท่านครับ ! จ่ายดอกเบี้ยให้ผมด้วย

คดีปกครองที่นำมาเล่าสู่กันฟังในวันนี้ เป็นเรื่องของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นข้าราชการบำนาญที่ได้รับเงินบำนาญไม่เต็มจำนวนที่ควรจะได้จึงฟ้องต่อศาลปกครองขอให้หน่วยงานทางปกครองต้นสังกัดจ่ายเงินบำนาญให้ถูกต้องพร้อมทั้งดอกเบี้ยจากต้นเงินที่ยังไม่ได้จ่าย

ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาที่ อ. 254/2551 ให้หน่วยงานทางปกครองต้นสังกัดซึ่งเป็นผู้ถูกฟ้องคดี (เทศบาลและจังหวัด) ในคดีนั้น ชดใช้เงินบำนาญในส่วนที่ขาดอยู่พร้อมดอกเบี้ย ร้อยละ 7.5 ต่อปี และจ่ายเงินบำนาญให้ถูกต้องตามสิทธิที่ผู้ฟ้องคดีจะได้รับตามกฎหมาย

ภายหลังจากศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาดังกล่าว เทศบาลได้เบิกจ่ายเฉพาะเงินบำนาญส่วนที่ขาด และเงินบำนาญที่ควรได้รับตามสิทธิแต่ไม่ได้เบิกจ่ายเงินในส่วนดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดี จนกระทั่งเวลาผ่านไป 3 ปี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่เทศบาลไม่ได้จ่ายดอกเบี้ยให้ ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายจากการไม่ได้ใช้เงินดังกล่าว

จึงยื่นฟ้องต่อศาลปกครองขอให้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เทศบาล (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1) ชดใช้ค่าเสียหาย

โดยหลักกฎหมาย คดีที่จะฟ้องต่อศาลปกครองได้จะต้องเป็นคดีที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลปกครองตามมาตรา 223 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 และคดีพิพาทตามมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 เท่านั้น เช่น คดีพิพาทที่ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้หน่วยงานทางปกครองชดใช้เงินหรือส่งมอบทรัพย์สินอันเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดชอบอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายหรือจากกฎ คำสั่งทางปกครองหรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 เป็นต้น

คดีนี้ ผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้หน่วยงานทางปกครอง คือ เทศบาลและจังหวัดซึ่งเป็นคู่กรณีในคดีเดิมปฏิบัติตามคำพิพากษาในคดีเดิมนั้นให้ถูกต้อง โดยผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองในคดีก่อน ไม่ได้เบิกจ่ายเงินในส่วนดอกเบี้ยตามคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดในคดีนั้น ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นข้อพิพาททางปกครองตามนัยมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542

คดีนี้เป็นคดีพิพาทที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลปกครองที่ศาลปกครองจะมีคำสั่งรับไว้พิจารณาหรือไม่ ?

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า กรณีนี้เป็นข้อพิพาทเกี่ยวกับการไม่ปฏิบัติตามให้เป็นไปตามคำบังคับที่กำหนดไว้ในคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 254/2551 อันเป็นปัญหาเกี่ยวกับการบังคับคดีตามคำพิพากษาหาใช่หน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติที่จะเป็นข้อพิพาทตามนัยมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ไม่ ประกอบกับคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวมิได้ระบุให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองต้องปฏิบัติตามคำบังคับให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนดแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงขอที่จะยกขึ้นกล่าวอ้างในคดีเดิม ผู้ฟ้องคดีจะนำข้อโต้แย้งเกี่ยวกับการบังคับคดีตามคำพิพากษามาฟ้องเป็นคดีใหม่ไม่ได้ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธินำคดีพิพาทเกี่ยวเนื่องกับการบังคับคดีมาฟ้องเป็นคดีนี้ได้

ศาลปกครองสูงสุดจึงมีคำสั่งขึ้นตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่มีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา และให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดแก่ผู้ฟ้องคดี (คำสั่งศาลปกครองสูงสุด ที่ 701/2553)

จากข้อเท็จจริงและคำสั่งของศาลปกครองสูงสุดในคดีนี้จึงเป็นอุทาหรณ์ที่ดีสำหรับ “คู่กรณี” ในคดีปกครองทั้งฝ่ายที่อยู่ในฐานะเป็นหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจทางปกครอง ในการออกคำสั่งหรือการกระทำใดๆ ที่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล หากศาลปกครอง มีคำพิพากษาว่าการใช้อำนาจนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมายและให้ดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อเยียวยาความเดือดร้อน เสียหายแก่คู่กรณีอีกฝ่าย ก็สมควรที่จะปฏิบัติตามคำสั่งหรือคำพิพากษานั้นอย่างเคร่งครัด ส่วนคู่กรณีที่ได้รับ ความเดือดร้อนเสียหาย หากมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับการปฏิบัติตามคำพิพากษาก็จำเป็นต้องยื่นคำร้องต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้มีการบังคับคดีให้เป็นไปตามคำพิพากษานั้น จะนำข้อโต้แย้งดังกล่าวขึ้นฟ้องต่อศาลปกครองเป็นคดีใหม่ ไม่ได้ครับ!!

นายปกครอง